

Un empat que ja fa nou anys que dura

CiU tornaria a guanyar avui les eleccions catalanes, però el tripartit sumaria més escons

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 2.05.08

Segons el Baròmetre de primavera, la majoria dels ciutadans --encara que menys que al gener-- creuen que Catalunya ha empitjorat durant l'últim any i té por de l'economia. Però estan satisfets amb la victòria del PSC el 9-M. I els indicadors sobre Montilla i el Govern són positius. Amb tot, CiU continuaria sent la primera força en unes eleccions catalanes. Pujarien CiU i el PSC i, encara que els nacionalistes creixen més, no aconsegueixen superar el tripartit.

Les successives crisis no alteren el mapa. Al gener, les infraestructures (Rodalies) eren el gran problema. Ara gairebé desapareixen, i la sequera les relleva com la gran preocupació. I augmenta el malestar per desacceleració econòmica. Però la intenció de vot a penes s'altera.

LA PRIMERA de les dues grans conclusions és la fortalesa socialista. El 60% està satisfet del resultat de les generals i el PSC manté la seva intenció de vot. A més, el 55,7% dels catalans, 7 punts més que al gener, creuen que Montilla és un bon president i el marge positiu s'ha doblat des del gener, i ha passat de 10 a 22,1 punts. I el judici sobre el Govern tripartit també millora una mica. L'aprova el 31,9% i el suspèn el 21,4%. Així, el saldo d'opinions favorables ha passat de 8,8 punts al mes de gener a 10,5 ara. I la gestió de Mas com a líder de l'oposició millora però segueix amb més detractors que partidaris (27,9% contra 27%). En un duel a dos, Montilla tenia respecte a Mas al gener un estret avantatge

de 2 punts i ara la distància ha augmentat (49,4 contra 42,4%). Encara que el tripartit no passa el seu millor moment. Montilla i el PSC capitalitzen doncs la presidència de la Generalitat.

La segona gran conclusió és que CiU tendeix a l'alça amb claredat. Josep Antoni Duran Lleida és el polític català més valorat (6,3), però el que resulta fonamental és que en unes eleccions catalanes només pujarien CiU i PSC.

CiU puja el doble, ja que salta 4,2 punts, del 31,4% del 2006 al 35,6%. I el PSC puja 1,7 punts, del 26,7 al 28,4%. Així, CiU tindria 7,2 punts d'avantatge respecte al PSC. I en diputats, el resultat, en les hipòtesis màximes de tots dos partits, seria de 54 contra 42. Ara com ara, CiU tindria doncs una victòria indiscutible en els comicis autonòmics.

Però la tercera gran conclusió és que ni la fortalesa socialista ni l'ascens de CiU trenquen el gran empat de la política catalana que preval des d'aquella plujosa nit de la tardor del 99 en què Pasqual Maragall va sobrepassar en vots (però no en diputats) Jordi Pujol. CiU no desempata perquè el seu augment és degut als mals resultats del PP i a la desaparició de Ciutadans. I ERC, en contra del que va passar en les legislatives i malgrat la seva crisi interna, resisteix bastant bé: passa de 21 a 17 o 18 diputats. I Saura manté ICV. D'aquesta manera, el tripartit obté, en la pitjor de les hipòtesis, 68 diputats, la majoria absoluta del Parlament.

Gairebé nou anys després no hi ha desempat. CiU guanya però està lluny de la majoria suficient. Montilla capitalitza la Generalitat i, en aliança

obligada amb ERC i ICV, governa. I encara que l'opinió publicada carrega contra el tripartit, el dictamen de l'opinió pública és més suau.

Ara bé, ¿aquest llarg empat consolida el tripartit? No és segur. Flota la possibilitat, tampoc fàcil, d'un Govern nacionalista entre CiU-ERC. I aquest front nacionalista inquieta una part de Catalunya, que aposta per un pacte CiU-PSC. Per exigir el compliment de l'Estatut a Madrid aquesta gran aliança sociovergent tindria avantatges. Però tota gran coalició és excepcional. I és difícil si cap dels dos grans s'imposa amb autoritat.

CATALUNYA ÉS pentapartidista. CiU arriba primer però queda lluny dels mínims del 40% de Pujol. I l'esquerra té més vots. Per ara l'asimètric empat beneficia PSC, ERC i ICV, que, junts, no cedeixen terreny.